

HETTY VAN AAR

HET BABYSITAVONTUUR

STANDAARD UITGEVERIJ

Eerste editie: © 2012 Standaard Uitgeverij nv
Gerestylede editie: © 2021 Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Ellen en Kato gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 27255 4
D/2021/0034/18
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Ellen pakte haar roze spaarvarken met twee handen vast en keek om zich heen. Waar kon ze dat varkentje verstoppen? In haar kleerkast? Eigenlijk was het spaarvarken niet van haar alleen, het was ook van Yelien, Eline, Emma en Kato. Ze bewaarden er het geld in dat ze met babysitten hadden verdiend. Met het varken onder haar arm trok ze de kastdeur open. Stapels kleren vulden de volle planken. Er kon geen bloesje meer bij, laat staan een dik, rond spaarvarken. Het was een wonder dat de kastdeur nog dicht kon. Nee, die kast kon ze vergeten. Langzaam draaide ze zich om. Meteen zag ze de lege plek op de boekenplank. Daar had het varken gestaan. Die lege plek moest ze opvullen, anders viel het misschien op dat er iets gestaan had. Eline had nogal oog voor dat soort dingen.

Als er iets veranderd was, zag zij het meestal onmiddellijk. Ellen schudde haar hoofd. Het was allemaal al erg genoeg. Lastige vragen van Eline kon ze nu echt niet gebruiken. Alleen al bij de gedachte daaraan brak het zweet haar uit. Ze zuchtte. Waar liet ze zo gauw zo'n dik, breekbaar varken? Onder het bed dan maar, er zat echt niets anders op. Ze zakte door haar knieën, zette het varken op de grond en schoof het zo ver mogelijk naar achteren. Voor de zekerheid trok ze haar dekbed een beetje scheef, zodat het wat verder naar beneden hing. Ziezo, niemand die dat varkentje in de gaten kreeg. Tevreden bekeek ze de situatie. Toen ging de bel, lang en uitbundig. Dat zouden haar vriendinnen zijn. Het slaapfeest kon beginnen. O nee, wacht... Snel verschoof Ellen twee fotolijstjes op de boekenplank. Zo, nu zou zelfs Eline geen lege plek kunnen ontdekken. Met grote sprongen nam ze de trap naar beneden. 'Kom binnen', nodigde ze haar vriendinnen uit. 'Doe je jas uit.' Hun gelach vulde de grote, chique hal van het doktershuis.

'Mijn lusje is kapot', bekende Kato.

'Dat maakt niets uit', zei Ellen. Ze hing Kato's rode jasje op een kleeerhanger in de garderobe. Eline stond voor de grote, hoge spiegel en frunnikte aan haar haren. Emma kwam naast haar staan. Ze had geen aandacht voor haar

spiegelbeeld, maar veel meer voor de spiegel. En voor de schemerlampjes ernaast. Het waren kaarsjes, geen echte maar porseleinen, met grote kristallen ijspegels eraan.

Altijd als zij hier binnenkwam, was ze onder de indruk van het hoge plafond en de hoge spiegel met de lampen. Die spiegel zou niet eens op haar kamer passen. Misschien van de vloer tot aan het plafond? Ze hield haar hoofd schuin en keek. Nee, dan nog niet.

‘Emma, ga je mee?’ vroeg Ellen. Ze stond te wachten met haar hand op de koperen trapleuning.

De vriendinnen stonden achter haar en keken naar Emma.

‘Sorry’, schrok Emma. Ze had staan dromen en niet gemerkt dat iedereen op haar wachtte.

‘Geeft niet’, zei Yelien, die achteraan stond.

‘Kom maar, ga jij maar voor.’ In optocht liepen ze naar boven. Het geluid van hun stommelende voeten werd opgeslokt door de dikke, rode traploper. Maar hun gelach weerkaatste tegen het hoge, stenen plafond. ‘Ik heb echt zin in een slaapfeest’, zei Yelien.

Ellen stopte voor haar kamer en opende de deur. ‘En anders ik wel. Ga maar zitten, ik haal zo wat lekkers.’ Ze hield haar adem in toen Eline als eerste de kamer binnenliep. Ze zag hoe haar vriendin het hoofd van links naar rechts draaide

en alles in zich opnam. Er kwam geen reactie. Ellen zuchtte onhoorbaar. Opgelucht verdween ze langs de stille trap naar beneden.

Voetje voor voetje liep ze niet veel later met het dienblad naar haar kamer. De ijsblokjes tinkelden feestelijk in de volle glazen en de citroenschijfjes deinden bij elke stap gezellig met de maat mee. Haar slaapfeest beloofde super te worden, dacht Ellen, ze voelde het nu al. Op de drempel van haar kamer bleef ze even staan. Ze had haar zachtgele gordijnen alvast gesloten, ook al was het nog niet helemaal donker buiten. Maar zo kon je de naar lavendel geurende theelichtjes beter zien branden. Het was gezelliger in dat schemerlicht. En romantischer ook. Niet dat er veel romantiek in haar leven was, nee, helemaal niet. Ze was in stilte verliefd. Echt in stilte. Niemand wist ervan en dat kon maar beter zo blijven. Hij zag haar toch niet staan, dat wist ze wel zeker. Maar ze was er niet eens bedroefd om. Van een stille liefde kon je heel mooi dromen. Een stille liefde was ideaal. Hij zei nooit een verkeerd woord, hij maakte geen ruzie en deed altijd wat zij graag wilde. Iets mooiers bestond er niet om van te dromen. En verder... Haar sterrenbeeld was Stier. En van de vier elementen, vuur, water, lucht en aarde, hoorde uitgerekend aarde bij de Stier. Dat betekende dat ze met allebei haar benen stevig

op de grond stond. Zij zweefde niet meteen weg bij de eerste de beste jongen die ze ontmoette, daar was ze waarschijnlijk te nuchter voor. Waarschijnlijk? Dat wist ze wel zeker. Bijna zeker. Ja, toen met Emiel... dat was anders. Toen was ze wel tot in de wolken verliefd geweest. Maar dat had vast ook een beetje aan die romantische musical gelegen.

Ach, wat stond ze hier te dromen met dat volle dienblad in haar handen. Wakker worden! Met haar voet duwde ze de kamerdeur verder open. Even helde het dienblad gevaarlijk schuin in haar handen, maar ze stuurde op tijd bij en knoeide geen drup. Ze zette het dienblad op het lage tafeltje en liep snel even op en neer om de nog warme citroencake te halen.

‘Zelfgemaakt?’ vroeg Kato met haar mond gevuld.

‘Helemaal zelfgemaakt’, knikte Ellen.

Kato veegde de kruimels van haar wangen. ‘Ik vind chocoladecake het lekkerst, maar deze staat met stip op nummer twee!’

Ellen maakte een buiging. Uit de mond van Kato was dat een heel groot compliment.

‘Wat gaan we doen vanavond?’ vroeg Emma. ‘Of is dat nog een verrassing?’

Eline slikte snel haar cake door. ‘Ja, wat gaan we doen?’

‘Vertel’, drong Kato aan. ‘Wat heb je allemaal

bedacht voor vanavond?’

Ellen stond op en haalde een spel uit haar kast.

‘We beginnen met... Scrabble.’

‘Gezellig’, vond Yelien.

Ellen schoof de glazen opzij om plaats te maken voor het spelbord. Ze was best goed in Scrabble,

maar Yelien was misschien net iets beter. En Eline was ook echt een kei in woordjes leggen.

Het lag er maar net aan wat voor letters je kreeg. Met **QXYCCHI** kon je met de beste wil van

de wereld geen woord maken. Eigenlijk kon je Scrabble maar met zijn vieren spelen. Maar op

de rommelmarkt van school had ze een extra exemplaar op de kop getikt. Nu had ze een

spel met vijf spelbordjes en extra letters. Met vlugge vingers legde ze de letters ondersteboven op tafel, geholpen door haar vriendinnen.

‘Ogen dicht’, waarschuwde ze, toen alle letters omgekeerd waren. Met gespreide handen schoof ze de letters door elkaar, zodat niemand nog kon weten welke letter waar lag.

‘Halen we de **Q** eruit?’ vroeg Kato.

‘De **Q** is wel tien punten waard’, vond Yelien.

Kato zuchtte. ‘Ja, maar ik weet bijna geen woorden met een **Q**. Straks zit ik het hele spel met een **Q** op mijn bordje. Mag die eruit?’

Ellen keek het kringetje rond. Niemand deed moeilijk over de letter. ‘Vooruit dan maar’, besloot ze. ‘Het is ook een lastige letter.’